

ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ВИРОБНИЦТВА ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ НАПРЯМОК РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Назаренко С.В., студент групи МЕН 5/2

Мілевський О.В., студент групи ЗПУА 5/2

Миколаївський національний аграрний університет

Шляхи розвитку агропромислового сектору України передбачають збалансовані та взаємозв'язані структурні перебудови усіх його галузей, максимальне впровадження у виробництво найважливіших досягнень науково-технічного прогресу, світового досвіду, найбільш прогресивних форм економіки і організації виробництва на основі першочергового розв'язання актуальних проблем: перерозподіл землі та майна, включаючи поглиблення відносин власності на землю та запровадження механізмів реалізації права на власність; приватизація переробних підприємств; реструктуризація підприємств та форм господарювання; розвиток кооперації; впровадження ринкових методів господарювання – менеджменту та маркетингу; державне регулювання аграрної економіки шляхом ефективнішого використання цінових важелів, фінансово-кредитної і податкової систем; розвиток ринків сільськогосподарської продукції, матеріально-технічних ресурсів та послуг; інтенсифікація і диверсифікація зовнішньоекономічної діяльності тощо [1].

Вагомий внесок у дослідженні екологічної безпеки у сфері сільськогосподарського виробництва зробили такі вчені, як В.І. Андрейцев, Г.І. Балюк, А.Г. Бобкова, С.І. Бугера, В.М. Єрмоленко, Т.О. Коваленко, Т.Г. Ковальчук, К.А. Кондратьєва, С.І. Марченко, В.Ю. Уркевич та інші. Окремі аспекти екологізації використання земель сільськогосподарського призначення висвітлювались, зокрема, у працях О.А. Вівчаренка та П.Ф. Кулиничка.

Трансформаційні процеси, що відбуваються в Україні, спрямовані, в тому числі, і на формування еколого-орієнтованої економіки, під якою розуміють систему ведення діяльності, підпорядковану досягненню паритету екологічних і економічних інтересів при дотриманні вимог екологічної безпеки, ефективного та збалансованого розвитку економіки. Важлива роль у цих процесах належить сільському господарству, як однієї з самих природо експлуатуючої галузі; галузі, що забезпечує продовольчу безпеку держави (регіону); галузі, економіка якої на сьогодні не конкурентоспроможна і, відповідно, подальший розвиток якої не може відбуватися без державного регулювання та державної підтримки [2].

Екологічна орієнтація національної агросфери повинна бути одним із основних напрямків економічних перетворень країни, для виконання якого мають бути використані як адміністративні, так і економічні методи. При цьому основними напрямками агроекологізації повинні бути такі:

- встановлення правил ведення сільського господарства, що обмежують його негативний вплив на довкілля і не вимагають значних додаткових витрат на їх виконання;
- зменшення хімічного навантаження на біоценоз за рахунок ефективної реалізації змішаної системи сільського господарства із застосуванням частково хімічних і переважно біологічних засобів;
- впровадження ресурсощадних та екологічнобезпечних технологій сільськогосподарського виробництва;
- науково обґрунтоване застосування меліорації земель;
- розвиток та становлення органічного сільського господарства, що регламентується базовими стандартами Міжнародної федерації органічного сільськогосподарського руху, Стандартом Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН та Всесвітньої організації охорони здоров'я та ін.;
- сертифікація виробництва сільськогосподарської продукції за міжнародними стандартами [3].

У цьому контексті в результаті обмеженості внутрішніх ресурсів особливо гостро стоїть питання фінансової можливості та фінансової результативності екологічної спрямованості діяльності суб'єктів господарювання. За таких умов на сьогодні актуальним питанням постають концептуальні основи створення механізму фінансового регулювання еколого-орієнтованої діяльності сільськогосподарських підприємств, спрямованого на забезпечення сталого розвитку регіону. При цьому на перший план виступає якісна сторона фінансового регулювання еколого-орієнтованої діяльності суб'єктів господарювання, зокрема сільськогосподарських підприємств, так як наявність фінансової можливості у суб'єктів господарювання до екологічної спрямованості своєї діяльності не гарантує поліпшення екологічних параметрів [3].

Дослідження сучасних тенденцій та принципів сталого розвитку сільського господарства розвинених країн та його ефективність дають підстави стверджувати, що питання виробництва, споживання та якості продукції є основними при визначенні проблем екологічності виробництва і екологічно безпечної продукції. У цілому система підтримки сільського господарства в країнах з розвинутою ринковою економікою значною мірою пов'язана з державним регулюванням цін: введенням верхніх і нижніх меж коливання цін та індикативної ціни [2]. Для активізації в Україні ефективної політики сталого розвитку сільського господарства важливо враховувати досвід реформ країн ЄС. Це буде основою для формування ефективної моделі розвитку, основними пріоритетами якої є забезпечення якісного життєвого середовища, диверсифікації аграрного сектору, продовольчої та екологічної безпеки.

Список використаних джерел

1. Андреева Н. Вплив екологічного фактора на формування сучасної системи міжнародних економічних відносин / Н. Андреева, С. Харичков // Регіональна економіка. –2004. – № 2. – С. 146-147.

2. Багай Н.О. Питання екологізації аграрного законодавства України // Республіканська наук.-практ. конф. «Сучасні екологічні проблеми та методика викладання еколого-правових дисциплін» (25-26 листопада 2010 р.) / за заг. ред. А. П. Гетьмана. – Х. : НЮАУ ім. Ярослава Мудрого, 2010. – С. 118-119.

3. Купінець Л. Інструменти екологічної безпеки у міжнародній торгівлі / Л. Купінець, С. Харічков // Економіка України. – 2006. – № 4. – С. 71.